

«Τὸ ρολόγι» τοῦ κ. Τηλ. Ἀλαβέρα.

Κυκλοφόρησε σὲ καλαισθητὴ ἔκδοση καὶ μὲ ἐξώφυλλο τοῦ Γιάννη Σβορώνου τὸ νέο πεζογράφημα τοῦ κ. Τηλεμάχου Ἀλαβέρα τῶν «ἀγριμιῶν τοῦ ἄλλου δάσους» «Τὸ ρολόγι». Ὁ συγγραφέας πιάνεται αὐτὴ τὴ φορὰ μ' ἓνα θέμα ἀρκετὰ δύσκολο καὶ μᾶλλον παράξενο. Ὅχι πῶς ὅ,τι γράφει ἢ, μᾶλλον ὅ,τι ἀφηγεῖται καὶ προσπαθεῖ νὰ φωτίσει ὁ κ. Ἀλαβέρας δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμβῇ. Κάθε ἄλλο. Ἡ ζωὴ παρουσιάζει τόσες ἰδιοτυπίες, τόσα δράματα, τόσες ἀβύσσους ψυχῶν ὥστε τίποτε νὰ μὴ εἶναι δυνατὸ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐκπληκτικὸ. Ἐν τούτοις, θὰ περίμενε κανεὶς ἀπὸ ἓναν νέον ἄνθρωπο καὶ μάλιστα ζωντανό, ὅπως εἶναι ὁ συγγραφέας, νὰ θελήσῃ νὰ κυττάξῃ πρὸ δημιουργικὰ τὴν ζωὴ. Ὁ κ. Ἀλαβέρας εἶναι λογοτέχνης, χωρὶς ἀμφιβολία. Διαθέτει πλούσια ἐκφραστικὰ μέσα, χυμώδη γλῶσσα, ψυχικὲς ἐμπειρίες καὶ βαθειὰ σκέψη. Δὲν τοῦ λείπει, ἄλλωστε, οὔτε ἡ παρατηρητικότητα οὔτε κι' ἡ ἰκανότητα διεισδύσεως στὸν ψυχικὸ κόσμο τῶν ἡρώων του. Κι' αὐτὰ εἶναι ἴσως τὰ στοιχεῖα ποὺ σώζουν τὸ βιβλίον. Γιατὶ ἄλλοιῶς, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δεχθῇ κανεὶς ὅλο αὐτὸ τὸ σκοτάδι, τὴν ἀπαισιοδοξία, τὸ συνεχῆ τονισμὸ τοῦ μακάβριου. Γιατὶ τόση προσκόλλησις σ' ἓνα θέμα ποὺ οὐσιαστικὰ καὶ κυριολεκτικὰ ἀποπνέει τὴν ὄσμη τοῦ θανάτου; Χάθηκαν τὰ προβλήματα μας; Στέρεψε ἡ ζωὴ; Ἡ μήπως δὲν τὴν βλέπουμε πιά, δὲν μποροῦμε νὰ τὴ δοῦμε; Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωσις δὲν γίνεται ἄλλοιῶς παρὰ νὰ κάνουμε ἀπαισιόδοξες σκέψεις γιὰ τὴ νέα μας λογοτεχνία. Γιατὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δεχθοῦμε ὅτι ἡ ζωὴ ποὺ μᾶς τριγυρίζει ἔχει νὰ μᾶς παρουσιάσῃ συνανθρώπους σὰν τοὺς ἥρωες τοῦ «ρολογιοῦ» ποὺ καὶ ὁ ἔρωτάς τους ἀκόμη, αὐτὸς ὁ ἔρωτας ποὺ κυριαρχεῖ στὸ βιβλίον ἀπ' τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος, εἶν' ἓνα στοιχεῖο ποὺ ἐπιτείνει τὴν αἴσθησι τοῦ μακάβριου καὶ τοῦ ἀπόκοσμου. Θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ παρατηρήσῃ καὶ ἄλλα πολλά. Ἐν τούτοις, ὅλα θὰ συνέκλιναν πρὸς τὸ αὐτὸ σημεῖο καὶ θὰ στερέωναν μιὰ ἄποψη. Ὅτι βιβλία σὰν τὸ «Ρολόγι» δὲν οἰκοδομοῦν τίποτε καὶ μόνον ὡς ἐπιδείξεις λογοτεχνικῶν ἰκανοτήτων εἶναι δυνατὸν νὰ σταθοῦν.

ΝΙΚΟΣ ΜΠΑΚΟΛΑΣ

Ἐφημ. «Δράσις», 2.12.1957